

всичко това предъ установения и познатъ фактъ, произтичащъ толкова отъ държането на г. Деклозиеръ, колкото и отъ неговитѣ автентични декларации и актове, че той е предприелъ търговия съ зърнени храни на свое собствено имѣ и за своя собствена смѣтка?

7. Колкото се отнася до въпроса дали е валидна продажбата на жита отъ г. Деклозиеръ на Българската търговска банка, извършена чрезъ нотариаленъ актъ отъ 10 септемврий 1915 г., истцитѣ нѣма защо да се очудватъ на това, че за пръвъ пътъ имѣ се противопоставя тази операция предъ съда, защото е очевидно, че не може да се упрѣква единъ ответникъ, задето не е открилъ всички свои орѣжия презъ времето на опититѣ за помирение и полюбовно спогаждане. Мнението на юридическата комисия, която е била сезирана съ единъ въпросъ съвсемъ другъ и много ограниченъ, нѣма нищо общо съ настоящето разискване. Отъ друга страна истецътъ, който се е представилъ предъ тая комисия е билъ лично Деклозиеръ, а не английската и французката държави.

Фактътъ, че Търговската банка не е изплатила въ брой цената на покупката, не отслабва въ нищо валидността на продажбата; като се иматъ предъ видъ обстоятелствата, при които тази продажба е била сключена, лесно се разбира, какъ казаната банка е сполучила да добие отъ своя предавачъ срокове чакъ до следъ установяването на мира. Частнитѣ постѣпки, които тая банка е могла да направи предъ английския секвестръ следъ войната, за да постигне свободно да разполага съ своитѣ авоари въ Англия, не доказватъ нищо противъ българската държава — както тѣ не доказватъ, че по време на сключването на тая продажба, презъ 1915 г., тази сдѣлка, сключена въ законна форма между сериозни и почтени лица и имаща всичкитѣ изгледи на искреностъ, е била една фиктивна и присторена сдѣлка. Българското правителство заявява изрично, че по време на обиска и на секвестрирането на книгитѣ и кореспонденцията на Търговската банка отъ сѣдебнитѣ власти презъ 1915 г., не сѣ били намѣрени никакви контръ-писма или други книжа, отъ които да се види фиктивниятъ характеръ на продажбата отъ 10 септемврий 1915 г. Ако би се намѣрило и най-малкото доказателство въ такъвъ смисълъ, рѣководителитѣ на тая банка не биха могли да бѣдатъ оправдани отъ военния сѣдъ. Чрезъ писмата отъ 13 и 31 октомврий, 14 и 16 ноемврий 1915 г., тия рѣководители (г. г. Буровъ и Губидѣльниковъ) далечъ отъ това да откриятъ фиктивния характеръ на операцията, напротивъ обясняватъ, че тя е искрена и сериозна (приложения 2, 7 и 8; българското правителство си запазва правото да представи тѣй сѣщо и други доказателства). Въ нашия отговоръ се излага освенъ това, какъ следъ подписването на акта за продажбата Търговската банка действително е завладѣла бюрата, житата и